

Grotesk ~ A Gotik Destansı

GE Graven tarafından

Bölüm XX

[1. Kitabın Son Bölümü: Diriliş]

Lazarus, Lord Medicci'nin yeşilimsi, parlayan hayaletini uçarken takip ediyordu.

Güneye doğru, kozalaklı ağaçlarla kaplı bir kıyı şeridinden geçerek Saint Maxime liman köyüne doğru ilerledi . Sağında, birçok koy ve yarımadasıyla deniz kıyısının loş ve düzensiz kenarını gördü ; hızlı uçuşu sırasında, kıyı şeridi sadece zıplayan, ileri geri, tekrar tekrar sıçrayan bir bulanıklık gibi görünmüş olabilirdi. Hareket halindeyken bile, solunda, ucsuz bucaksız okyanus ve kızıl ufku, hareketsiz bir deniz manzarası gibi gözüne çarptı. Yine de Lazarus, şafağın o ince kırmızı çizgisinde ince, neredeyse algılanamaz bir geçiş hissetti . Yükselen ışıltısı ve ısı , aceleyle yükselen ve yeryüzünün yüzünü ölümcül gün ışığıyla yakmaya kararlı , ateşli ve ateşli bir ejderhanın habercisi gibiydi .

Zaman, kanatların çırpınışları altında akıp gidiyor, Eljo'nun hızla atan kalbinin ritmi ise zamanın geçişini ince ayrıntılarla kaydediyordu. Lazarus ilerlemeye devam etti, doğu bulutlarının en uzak kenarları, cennetin alt tarafına bulaşmış devasa kan lekelerinin bir kolajını andıran, geniş kırmızı tonlarında parıldıyor. Medicci'nin hızına ayak uydurarak adımlarını ikiye katladı; ancak Hayalet yoluna devam etti.

Bilinçli ve kesintisiz bir acele. Denize bakan ufuktan ince çizgiler yayıldı, loş gökyüzünde bir başlangıç gibi dışa doğru yayıldılar. Devasa, alevli bir örümcek ağı. Gün doğumu ışınları gökyüzüne doğru yükseliyordu ve sonunda bu göksel şafak gösterisi o kadar büyük bir hal aldı ki, uzaktan bakıldığında Lazarus'un silueti, devasa bir volkanın parıltısına karşı bir güve gölgesine benzeyebilirdi .

Lazarus'un endişesi korkuya dönüştü ve "Doktor, artık zaman kalmadı !" diye bağırdığında paniğe kapıldı.

“Biraz daha, Lazarus!”

“Hayır; iç bölgelere doğru yol almalıyım!”

“Hayır! Tam orada!” diye bağırdı Medici, önünü ve uzun bir yarımada oluşturan kaya çıkıntısını işaret ederek. “Neredeyse üzerindeyiz! Acele edin!”

Lazarus çenesini sıktı, omuzlarını gerdi, rüzgâra doğru eğildi ve ileri atıldı. Yeni bir hızla. Alçalarak denizin yüzeyini sıyırdı, Medici'nin topuğuna sıkıca tutundu. Birlikte kayalık burnu döndüler ve sert bir dönüş yaptılar. Lazarus, kayalıklarda yaşayan kuş sürüsünü dağıtırken tüyler okyanus üzerinde patladı. Kuşlar şaşkın kanatlarından geçerek taşlı kistağı kapladılar ve daha iç kesimlere doğru yönelerek sığ, yeşilimsi denizlerin olduğu bir koya girdiler. Koy, varoluşsal olarak sunulmuş, kule benzeri , yaralı ve çıplak kaya yığınları gibi görünen küçük, rastgele dağılmış adacıklarla doluydu . Hepsi birlikte, okyanusun yaktığı gri mezar taşları gibi, geniş yeşil bir su mezarından yükseliyorlardı.

“İşte orada!” Medici, birlikte gökyüzüne doğru yükselmiş, kesici dişleri de dahil olmak üzere bir sıra alt köpek dişini andıran, birbirine yakın iki adayı işaret etti . Taş oluşumları, daha koyu renkli suların oluşturduğu dar bir geçit ayırıyordu. Lazarus, ikiz adalar arasındaki okyanus boşluğuna yaklaştıkça, belirgin ve görünüşte yerinden oynamış bir yapı noktası fark etti; bu nokta, sürekli ilerleyen bakış açısından giderek daha ayrıntılı bir şekilde belirginleşti.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Medici, Lazarus'un yanına düşerken. “ Uygun bir sığınak ve uzakta saklanmış, değil mi?” Kayaların gölgesinde, Lazarus, kış tarafı batmış ve pruvası yukarı doğru çıkıntı yapan, eğik bir dişli gemisinin kalıntılarını işaretledi; ve Sudaki kendine özgü açısı nedeniyle, gemi okyanus dalgaları tarafından engellenmeseydi, doğrudan kuzey semalarına doğru yol alacakmış gibi görünebilirdi. Lazarus, eğik enkazı daha iyi incelemek için yavaşladı.

Teknenin gövdesindeki lekeli tahtalar, bir zamanlar düz bir su hattının varlığını ortaya koyuyordu ve hemen altında bir örtü vardı.

Geminin çıkıntılı pruvasının en alt kenarlarından beyazlaşmış midye kabukları fıskırıyordu ve bu da ters dönmüş ve harap haldeki gemiye kemikli beyaz bir sakal takmış gibi bir görünüm veriyordu. Ancak, geminin tamamen cansız bir kabuk olmadığını düşündüren, görünüşte çok küçük de olsa, daha fazlası vardı . Lazarus, yosun kaplı güvertesini boydan boya geçen ve geminin çeşitli yerlerine hala bağlı olan büyük kenevir ipleri fark etti. Sonra, uçları geminin kıçından sarkıp daha karanlık suda serbestçe sallanan, kısmen bağlı başka ipler de vardı. Kasvetli dalgaların ritmik kabarmaları, yıpranmış ipleri öyle bir şekilde sallıyordu ki, bir sıra kalkmış ve dans eden yılanı andırıyordu.

Genel olarak bakıldığında, gemi oldukça büyük görünmüş olabilir; ancak uzun okyanus yolculuklarına dayanabilecek denizcilik standartlarına uygun bir tasarıma sahip değildi, daha çok bir tür yapım ürünüydü. Taşra kıyı limanları arasındaki sakin denizleri aşmış olmak. Bununla birlikte, son derece harap durumdaki geminin yelkenleri veya direği yoktu; ve kış güvertesinin kalıntıları ana güvertesinin üzerine çökmüş halde duruyordu. Ayrıca, yosunla kaplı platformlarının ve kırık korkuluk duvarlarının çoğunda , muhtemelen daha önce martıların yediği balıkların kalıntıları olarak, kurumuş balık leşlerinin parçaları etrafa saçılmıştı.

Lazarus geminin gövdesini daha iyi incelemek için tekrar etrafında dönerken Medicci gemiye doğru ilerledi ve geminin sağlam göründüğünden emin olduktan sonra ana güvertede Medicci'ye katıldı. Yeni ağırlığı altında tahtalar gıcırdadı. Medicci ağır ağır ve sessizce geminin ambarına doğru ilerledi. İçeri girmeden önce "Buraya," diye seslendi.

Lazarus, her istikrarlı adımında güverte tahtalarının gıcırdamasına neden olan hafif adımlarla onun ardından yürüdü. "Ben hiç hoşuma gitmiyor," diye homurdandı, uçuşun yorgunluğuyla hâlâ nefes nefese. "Güvenli mi?" Alnındaki teri sildi ve alnındaki bir düğümü okşadı.

"Bir günlük konaklama için yeterince güvenli," diye bağırdı Medicci aşağıdan, sesi geminin ambarında yankılanarak. "Ve karnı gece kadar karanlık— senin rahatsızlığın için çok uygun, ben

"Toplanın." Güvertede yankılanan vurma ve tıkırtı sesleri, tahtaya sürtünen parmak boğumlarının seslerine benziyordu; Medicci'nin boğuk sesiyle ekledi: "Düşmüş haline rağmen gövdesi sağlam . Sanırım bu adalar onu birçok fırtınanın şiddetinden korudu . Ve biraz kıçtan yana yatıyor; ancak—Lazarus? Neden güvertede kalıyorsun ?"

Adanın gölgelerinin arasında, Lazarus geminin loş derinliklerine inmeden önce çıplak kaya oluşumlarına son bir kez yukarıdan baktı. Bütün bu süre boyunca, "Kanatsız, havada süzülen bir Hayalet Doktor olmadığım için zaman zaman nefes almak zorunda kalıyorum," diye yakındı .

Hayalet kıkırdadı. "Lazarus, çok aceleci uçuyorsun; hiç böyle bir şey beklemiyordum." Lazarus botlarını geminin tabanına sertçe bastı, döndü ve kollarını kavuşturdu.

Medicci'ye boş gözlerle baktı. "Güneşten neredeyse ölüyordum; kafamla bir kuşu öldürdüm ; ve neredeyse denize düşüyordum. Şimdi de bununla ilgili gülüp geçmeliyiz?" Medicci homurdandı ve aynı anda Lazarus'un saçından birkaç sıkışmış martı tüyünü çıkarırken kahkahasını kesti . "Affedersin Lazarus. Seni hiç bir kuşa çarparken görmedim . Yaralandın mı?"

Lazarus, alnındaki pembe yumruyu tekrar kontrol ederek, "Kuştan daha iyi," diye yanıtladı. "Lazarus, senin talihsizliklerini hafife almak istemiyorum." Medicci, Lazarus'un yanına yaklaştı ve alnını inceledi. "Belki de iki yüz yıl sonra, yeni arkadaşlığınız benim kendi acılarıma yeni bir ışık tuttu. Garip bir şekilde, şimdi ölümden korkmak için haklı bir nedenim varmış gibi görünüyor; ve bununla birlikte kendimi daha canlı hissediyorum. Ölümünden bahsetmiyorum, dikkat et. Sonuçta, eğer sen ölürsen, ben de zavallı Sophia'mla birlikte kesinlikle ölürüm." Medicci boğazını temizledi, ellerini birleştirdi ve ona ciddi bir yemin etti; "Lazarus, sana söz veriyorum ki, seni asla bilerek tehlikeye atmayacağım."

Lazarus güçsüzce gülümsedi ve başını salladı; Hayalet de Lazarus'un nerede olduğunu kollarını açarak gösterdi. "Demek buradasın, alnında ufak bir şişlik var ama güneşten tamamen güvendesin , öyle mi?"

Lazarus derin bir şekilde kendine geldi; burnu , yosun, balık, çürümüş tahta ve giysilerindeki tatlı terin karışımından oluşan nemli ve tuzlu havayı tattı . Neyse ki, balıkçının son kalıntı kokusu giysilerinden kaybolmuştu . Loş, okyanusla soğutulmuş ambarın içinde soğumuş olan kanatlarının etindeki soğuk ter damlacıklarını hissetti . Karanlıkta göz bebekleri genişledi ve geminin iç yapısı şekillendi. Medicci'nin doğru söylediğini görebiliyordu ; geminin içi sağlam görünüyordu, kaburgaları ve kabuğu iyi bir şekilde kapatılmıştı. Hayalet kıkırdadı. Ayaklarının doğal olmayan açısını hissedebiliyordu ; ve ambarın arka kısmının tüm genişliğini kaplayan durgun siyah su birikintisinin altında en uzak tahtaların kaybolduğunu görmek için zemini inceledi . Döndü ve ambarın zemininin daha dar olan ön kısmını inceledi ; burası yüksek ve kuruydu. Ambarın girişinden yukarıya, çıplak gökyüzüne ve üzerindeki yıldızlara baktı. Sonra Medicci'ye döndü ve yukarıyı işaret etti.

"Ne yazık ki, güneş doğuyor; ve en parlak anında bu karanlığı ve beni de yakıp kül edecek."

Lazarus yukarı çıkmak için hamle yaparken Medicci hızla öne atılıp onu durdurdu. "Endişelenme ; izin ver. Dinlen." Hayalet sırttı ve ona bir hekimin gizemli, ritmik ve felsefi bilgeliğini fısıldadı: "Her sıkıntı, çaresi yoluyla nihai ölümüne yol açtığı gibi , biz de talihsizliklerimize kötü davranarak, kendi kendimize zarar verebiliriz." Rahatlama ve huzura kavuşmak."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

"Yani birkaç dağılmış kereste parçası, en parlak günü bile en karanlık geceye çevirebilir." diye kıkırdadı ve yüzeye doğru kayboldu.

Yukarıda, Lazarus, Medici'nin aceleyle kaybolup tekrar ortaya çıkışını, geminin çökmüş kış güvertesinin yeni parçalarıyla geri dönüp bunları açıklığın üzerine yerleştirmesini izledi. Ve son tahta parçası da gökyüzünün tüm izlerini ortadan kaldırdığında, Medici aşağıya indi ve Lazarus'un yanına gelerek yaptıklarının karanlık yüzünü takdir etti. "Zift gibi siyah; nasıl istersen. Ne düşünüyorsunuz?"

Lazarus yorgun bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim, bir kez daha," dedi. Arkasını dönüp eğimli zeminden yukarı, ambarın ön tarafına ve yüksekte, kuru duran gövde tahtalarına doğru tırmandı. Geminin pruvasına yakın bir yerde dizlerinin üzerine çöktü ve tembelce kanatlarını düzeltmeden önce karnının üzerine yattı. Ardından gelen karanlık ve durgun ortamda, dalgaların sesi ve gıcırdayan gövde onu neredeyse uykuya daldırıyordu ki aniden nefes aldı ve kıkırdandı. "Medici?"

"Evet, Lazarus?"

"Hiç yorulduğunuz oluyor mu?"

Medici, "Bir bakıma öyle," diye yanıtladı, "ama tahmin ettiğinizden farklı bir şekilde."

"Nasıl yani?"

Hayalet, muhtemelen düşüncelere dalmış bir şekilde durakladı. "Belki de bunu en iyi bir örnekle ifade edebilirim—yani Şöyle sunayım : Hayatınızda derin bir kayıp yaşadığınız ve bununla birlikte, yaşama isteğinizi tamamen yitirdiğinizi hissettirecek kadar ağır bir keder hissettiğiniz bir anı hatırlayabilir misiniz?"

"Yapabilirim."

"Harika," dedi Medici. "Şimdi, eğer isterseniz, o anın acısını ayırmaya çalışın , geriye sadece irade eksikliği kalsın. Ve yalnız başına, bir ruhun yorgun düştüğünde nasıl hissettiğini de anlayabilirsiniz."

"Medici?"

"Evet?"

"Sonsuza dek uçabilir misin, hiç yorulmadan?"

"Hiç denemedim. Ve o uçan keçi kılıklı melek her şeyi yutmaya çalışırken, riske atmayacağım."

"Azazel?"

"Aynı şey. Azazel ve Azrael'in her ikisinin de sonsuza dek uçuşma imkanına sahip olmaları beni o kadar da şaşırtmazdı ; dünyayı dolaşıp, yukarı aşağı giderek, benim gibi yolunu şaşırmış ruhları ararlardı."

"İniş çıkış mı?"

Hayalet kıkırdadı. "Yıllar içinde meleklerin yollarından biraz öğrendim."

Ölüler. Sonuçta, dünyada gidip gelirken, aralarında dolaşırken bile beni henüz tuzağa düşüremediler . Yüzlerce melek gördüm, hepsi de Ruh ve Gölge olarak— sadece ikisinden bahsediyoruz çünkü onlar dolaşan ruhların arayıcılarıdır.

"Demek bu melekler henüz dünyayı terk etmemiş ruhları arıyorlar," dedi Lazarus. Ruh başıyla onayladı. "Azrael'den anladığım kadarıyla sadece ikisi var —Azrael ve Azazel ruh arıyorlar." Belki de onları tanımlarken daha rahat olmalıyım." Çenesini okşadı ve sonra yukarıyı gösteren parmağını sallayarak devam etti. "Bu ikisi, Yaratılışın Büyük Konağı'nın ilahi hizmetkarlarıdır; çöpleri ve dağınıklığı toplayarak Büyük Evi düzenli ve temiz tutarlar." Medicci omuz silkti. "Beni bulmayı umarak oraya buraya gidiyorlar , ama ben orada değilim, çünkü beni nasıl ve nerede tuzağa düşürmeye çalıştıklarını biliyorum . Sophia'nın mezarı, Azrael'in bir yılan gibi topuğumda beklediği yerlerden biri . Yine de, beni yakaladığı kadar çabuk kaçmama izin veriyor. Oynadığımız mevsimsel bir oyun gibi— onunla gitme niyetimi gösteriyorum; ve o da tekrar kaçmama izin veriyor . Ve gerçekten Lazarus, sık sık yeryüzünde dolaşan en yaşlı ruh olup olmadığımı merak ettim ." Medicci tahtaya vurdu. "Söyleyin bakalım, bilge ve kanatlı yaverim. İki yüzyıl geçmesine rağmen Tanrı'nın beni yeryüzünden silmemesinin sebebini biliyor musunuz?"

" Eminim ki O beni görüyor, tıpkı yerde uçuşan bir çöp parçasını veya birbirine dolanmış saç tutamını izleyen biri gibi. Sen ne düşünüyorsun? Neden?"

Lazarus önce bir kez homurdandıktan sonra düzenli bir horlamaya başladı.

~*~

Güneş yükseldi, ikiz adaların üzerinde asılı kaldı, karaya oturmuş Hayalet gemisini öğlen ışınlarıyla yıkadı ve önceki akşamın yeni yetişmiş yosunlarını kahverengiye boyadı. Cıvıldaayan martılar güvertede toplandı, solungaçlarıyla nefes alan balıkların etlerini parçaladılar. Ve böylece, bir başka günün Balık Gözü avı, yakıcı bir gökyüzüne karşı kurudu. Yine de, güneş bir kez bile geminin karnını ihlal etmedi; Lazarus, serin ve gölgeli rahminde huzur içinde uyuyordu. Öğle vakti öğleden sonraya dönerken, batıdaki adanın gölgesi geminin üzerine yavaş yavaş çöktü. Akşam karanlığı çöktü; rüzgarlar dindiğinde ve gelgitler değiştiğinde, martılar bir kez daha gemiyi terk edip karaya doğru uçtular ve akşamı bir başka günün daha sonuna bıraktılar. Yeni kurutulmuş ve gözleri iri balıklardan.

Doğu denizinden büyük, turuncu bir ay yükseldi ve serin ışığını okyanusun üzerine saçtı . Ve tıpkı yeni doğan günün ilk ışığına tepki veren bir horoz gibi, Lazarus da uyandı... Grileşen bir gecenin son tonları.

"Çok derin uyudun." Medicci'nin sesi ambar boyunca yankılandı.

Lazarus aklını başına toplamaya çalıştı. Doğruldu, inledi, gözlerini ovuşturdu ve

Yanağının, döşeme tahtalarının belirgin izlerini taşıyan tarafını okşadı. Sonra Medicci'yi geminin kış tarafına yakın bir yerde, iki eliyle ve katlanmış parmaklarıyla yeleğinin karşılıklı dikişlerini tutarken gördü. Görünüşte vakur bir tavırla duruyordu, ancak dizlerine kadar suya batmıştı.

"İyi akşamlar." Medicci selam verdi ve hiç dalgalanmayan sudan ona doğru yürüdü . "İyi dinlendiniz mi?"

"Benim."

"Birimizin dinlenmiş olmasına çok sevindim," diye yakındı Medicci. "Sen horlamanla bütün akşam uyuyamadım."

"Affedersiniz, Medicci. Belki de ben—"

Medicci, özellikle uyuyan bir Hayalet fikrine çok güldü.

Lazarus, kasten ayağa kalktı. Gözleri bıçak gibi keskin bir şekilde Medicci'ye baktı. " Şimdi gülmeli miyim?"

Solgun bir halde olan Medicci birden durdu, neşeli ifadesi kaybolmuştu; Lazarus ise ürkmüş hayaleti görünce kıkırdadı.

Medicci, parmağını Lazarus'a doğru sallayarak ve yürüyüşüne devam ederek , "Beni gerçekten ikna ettin," diye itiraf etti .

Lazarus memnuniyetle sırıttı. "Size de iyi akşamlar dilerim." Kısa bir şekilde eğildi.

Medicci, Lazarus'un önünde durdu ve selam vererek reverans yaptı. " Cennetin Mücevheri'ne hoş geldiniz ."

"Kimin mücevheri?"

"Eden," diye hızlıca yanıtladı Medicci. Lazarus'un omzunun üzerinden, pruvaya doğru işaret etti. "Geminin adı bu. Siz uyurken, daha detaylı inceleme yapmak için etrafta dolaştım; ve mevcut durumu geçmiş hakkında çok şey ortaya koyuyor."

"Nasıl yani?"

Medicci ellerini arkasında birleştirdi, topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve sırıttı. "Sana anlatacağım , sevgili Lazarus'um." Düşünceli bir bakışla yere baktı ve bulgularını paylaşmak için dar bir daire çizerek yürüdü. "Bana öyle geliyor ki , kumaş ruloları ve giysi parçaları taşırken karaya oturmuş. Yıpranmış yükünün çoğu şimdi aşağıdaki kayalık deniz tabanında yatıyor, belki de mürettebatı yükü hafifletmek için her girişimde onu atmış . Ayrıca, onu kayalardan kurtarmak umuduyla ikinci bir gemiyle geriye doğru çekmeye çalıştıkları da anlaşılıyor ."

Medicci hiç duraksamadan gözlerini devirdi . "Açıkçası, hâlâ sıkıca bağlı olduğuna göre, olaylı ge-

Bu tür çabaları, geminin birçok bağlı halatından anladım; bunların en büyüğü hâlâ güvertesinin

üzerinde, tam olarak düzenlenmiş bir şekilde duruyordu ve kırık uçları eşit şekilde kış tarafına sarkıyordu.

Ve elbette, Tanrı'nın eli bir yana, daha küçük bir gemiyi ancak daha büyük bir gemi çekebilir."

Medicci durdu ve başını sallayarak Lazarus'a dosdoğru baktı. "Sanırım onun cesur ve

Sabırsız kaptan, kibirli bir rüzgar ve tam yelkenle sığ sularda hızla ilerledi ve bu karşıt adaların arasına doğru rota belirledi. Ne kadar cazip olursa olsun, onlardan uzak durması daha iyi olabilirdi. "Sonra omuz silktili. "Yine de işte burada yatıyor, sonunu bekliyor— eskiden bir mücevher olan gemi—artık terk edilmiş ve herkes tarafından unutulmuş duru Ama kuşlar ve balıklar. Ve muhtemelen o yok olmadan önce biz onun son yolcularıyız. batmış kargosu."

"Detaylara dikkat etme konusunda keskin bir gözünüz var," diye yanıtladı Lazarus. "Ben de fırsat bulduğumda aynısını yapmaya çalışıyorum."

"Şey, bu sadece gözlem yoluyla oldu. Bütün bunların yanlış olduğunu da aynı şekilde tahmin edebilirdim, aklınızda bulunsun."

"Sanmıyorum," diye gülümsedi Lazarus. "En küçük işaretlerden en büyük gerçeği çıkarıyorsunuz gibi görünüyor."

Medicci kaşını kaldırdı. "Sözleriniz için teşekkür ederim; ancak gerçeği yalnızca Tanrı'nın lütfuyla bilebilirim." Başını işaret etti.

"Şimdi, dünyayı akşam uykusundan uyandırmak için yüzeye çıkalım mı?"

"Ah, gerçekten de," diye yanıtladı Lazarus. Döndü ve dikey kasaya tırmanarak katmanlı malzemeleri itti. Tahtalar kenara çekilerek berrak ve parlak bir gökyüzü ortaya çıktı. Ve tıpkı temkinli bir şekilde ortaya çıkan bir sincap gibi, Lazarus bakışlarını ay ışığıyla aydınlanmış güverteye aynı hizaya getirerek yüzeyine göz attı. Hayaletin hızla yükselen silüetini keşfettiler; silüet, sağlam döşemenin arasından net bir şekilde görünüyordu.

"Hadi bakalım, gel; akşam senin," diye ısrar etti Medicci, Lazarus'u tüm benliğiyle ortaya çıkmaya davet ederek.

Lazarus, ambardan çıkmadan önce Hayalete öfkeyle baktı. Yosun kaplı güvertede dikkatlice ilerledi, kurumuş balık parçalarının, kopmuş ve parçalanmış tahtaların ve sağa sola dolanmış, birbirine karışmış iplerin dağınık halini inceledi; ve yukarı ve aşağı Geminin tamamına yayıldı.

Medicci sessizce onu takip etti, tüm dikkati gökyüzüne dalmıştı.

Lazarus, geminin yükseltilmiş ön kısmına doğru temkinli bir şekilde yürüdü. Giysileri, anakaradan denize doğru esen ılık ve sürekli bir esintiyle savruluyordu. Pruvanın yakınında durdu ve omurgasını inceledi; omurgada, bel hizasından kırılmış, çıplak bir kadının kalçasının kısmi bir oyması vardı.

"Mücevher," diye mırıldandı Lazarus, güvertede kadının üst gövdesinin kalıntılarını ararken, sadece parçalanmış tahta ve dağılmış ip buldu. Denize döndü, rüzgârda savrulan saçlarını yüzünden çekti ve başının tepesine tuttu. Ön güvertedeki yeni bakış açısından ve denize bakan adanın kuzey alt tarafına doğru bakarken, ayın yeni doğan ve aydınlık yüzünü gördü. Turuncu küreyi çevreleyen kızıl ve puslu bir hale, gök cisminde uğursuz ve hayaletimsi bir görünüm veriyordu. Lazarus, hareketsiz bir şekilde durdu.

Önündeki uçsuz bucaksız ve zifiri uçuşunu kabullenirken bir heykele baktı. Sonunda sordu : "Okyanus ne kadar derin?"

Cevap gelmeyince Eljo arkasına döndü ve Hayalet'in dışsal bir meseleyle meşgul olduğunu gördü. Medicci, sırtı Lazarus'a dönük, bir kolunu güneydoğu gökyüzüne doğru kaldırmış duruyordu. V şeklinde duran iki dik parmağının arasından, Bunu tam ortasından, yıldızlara karşı sabit bir görüş hattı olacak şekilde hizaladı. Sonra parmaklarını bir araya getirdi, yana çevirdi ve işaret parmağını birleştirmek için kolunu aşağı indirdi. Parmakları ufuk çizgisiyle aynı hizadaydı. Ve tek bir hareketle, uzaktaki Korsika Adası'nın tam yönünü belirledi. "Kuş uçuşu gibi; biz de öyle olabiliriz," diye mırıldandı , ellerini beline koyup simsiyah denizi incelerken.

"Medicci?"

Hayalet, beklenmedik bir şekilde olağanüstü ve soyut bir varsayım dünyasından koparılmış, suya batmış ve aniden irkilmış bir sanat ustası gibi dönüp durdu. "Ah, öhöm— evet, Lazarus?"

"Okyanusun gerçek derinliğini biliyor musunuz?"

"Sanırım öyle," diye yanıtladı Medicci. "Ve bu gerçekten de duruma bağlı, Lazarus. Bazı kısımları senin çizmelerinin yüksekliğinden daha derin değil. Sonra, diğer kısımları da bulutların yüksekliğinden daha sığ değil." Lazarus'a ulaşmadan durdu ve açıklamaya devam etti. "Okyanusun yapısının, en yüksek dağları ve en derin vadileriyle, karanın yapısına çok benzediğini düşünebilirsiniz . Dahası, dünyanın suları dalgalar halinde akar, tıpkı yeryüzünün eterinin rüzgarlar halinde esmesi gibi."

Lazarus başını salladı ve okyanusu tarayarak derinliklerini yeni bir bakış açısıyla değerlendirdi. Gözlerini gökyüzüne dikti ve teyit aradı. "Bulutların yüksekliği kadar derin, öyle mi diyorsun?"

"Gerçekten de, hatta daha da derinlerde; biliyorum, en uzak noktalarına kadar uzanıyor."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

Medicci iç çekti, kollarını kavuşturdu ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Bunu biliyorum, çünkü dünya bana öyle söyledi. Bedenimden yoksun geçen uzun yıllarımda, yeryüzünün birçok yüzünü gördüm. Her arazisini dolaştım, gidip geldim; hem yükseklerde hem alçalıklarda. En yüksek bulutlardan ve en yüksek dağlardan, en alçak okyanuslara ve yerin altındaki en derin sulara kadar, Cehennemini yerini aradım. Gerçekten de okyanuslar engin, çeşitli ve derindir—yeni "Kendi başlarına karanlık ve kasvetli dünyalar gibi görünüyorlar."

Lazarus, güvertenin kenarından aşağıya baktıktan sonra Medicci'ye döndü. "İlk bakışta o kadar derin görünmüyor."

"Doğru," diye yanıtladı Medicci, elleriyle cübbesinin dikişlerini kavrayarak ve aynı tavrı takınarak.

Gururlu bir devlet adamının duruşunu andıran bir tavırla, "Çoğu şey yüzeysel olarak öyle görünür; sade, tehditkar olmayan ve hatta belki de barışçıl. Oysa sıradan bir taş bile, bir kez devrildiğinde, çoğu zaman altında birçok gizemli yönü ve gizli işleyişi ortaya çıkarır ; çoğunlukla da çekici olmayan yönleri." dedi. Sanki meraklı kulakları veya casusluk yapanları arıyormuş gibi geminin güvertesini yoğun ve kapsamlı bir şekilde inceledi . Sonra sırtı ve fısıldadı, "Eski simyacı günlerimde, tabiri caizse, birçok çevrilmemiş taşı devirdim ; dünyanın birçok harika bilinmeyenini ortaya çıkarmaya çalıştım. Ve tüm bunlar, Kilise hiçbir şeyden haberdar olmadan gerçekleşti; çalışmalarım meraklı gözlerden gizli kaldı." Kuru bir şekilde kıkırdadı .

"Neden, eserini sakladın?" diye sordu Lazarus.

Medicci, abartılı bir hayal kırıklığı gösterisiyle homurdandı ve artık cansız olan şeyi yere bıraktı. Kollarını yanına koydu. "Bu, köylülerin , özellikle de gecenin en ufak gölgesinde bile bayılanların veya kendi gölgelerini peşlerinden gelen , ruhlarını çalmak için gizlice pusuya yatan iblisler ve şeytanlar olarak görenlerin alışkanlığıdır. Bir zamanlar, kiliseden ilham alan bu tür toplumsal saçmalıklarla dolu bir kasabada yaşadım. Ve o günlerin bir simyacısı olarak, Kadimlerin İksirini ve Ölümün acısına çaresini ararken, çalışmalarımın en küçük ayrıntıları bile son derece gizlilik gerektiriyordu."

"Oysa, acıyı iyileştirmek iyi bir şeydir; öyleyse neden gizlilik?"

"Neden diye mi soruyorsunuz?" diye sordu Medicci, inanmaz bir kahkaha atarak. " Kasabanın şüphelerini uyandırmaktan , toplumsal bir korku yaratmaktan ve kendimi Kilise meclisinin önünde, sapkınlık ve büyücülük suçlamalarına karşı savunurken bulmaktan korkuyorum. Bunun ardından pazar meydanına götürülüp, katranla vaftiz edilip, ateşe verilip, kasabanın parlak ve taçlandırıcı Kilise meşalesinin örnek bir simgesi olmaktan korkuyorum."

Lazarus gözlerini kısarak zihninde dönüp duran korkunç görüntülere baktı.

Medicci boğazını temizledi. "Lazarus, bunun farkında olup olmadığını bilmiyorum; ancak Kilise , usulüne uygun olarak atanmış bir Kilise gözetmeni olmadan simya, fizyonomi veya benzeri bir disiplin uygulamak gibi suçlardan çok daha önemsiz suçlar için insanları diri diri yakıyor ."

Lazarus, yeraltı mezarlığındaki mahkumun muhtemel kaderi üzerine düşünürken, "Bu tür yakılmalardan bahsedildiğini hatırlıyorum," diye itiraf etti. "Kemiklerine kadar yakılmak."

"Kül ve toza bile dönüşüyorlar," diye onayladı Medicci, hafif bir tiksintiyle. " İtaatkâr aptal papalık yönetimi altında tutmak için yakılıyorlar ." Başını salladı. " Yurtdışına son yolculuğuma çıkmadan önceki yıl, şehir meydanı her yeni ayda ışıl ışıl parlıyordu — konseyin suçladığı kişilerin yakılan bedenleriyle ışıl ışıl. Ve ritüel yakmalar o kadar rutin bir şekilde yapılıyordu ki, kasaba halkı saklanmaya başladı."

Evlerde toplanıp gizlice Kilise'yi kınıyorlardı. Onlarla aynı fikirdeydim ve çoğu kadar ateşli olmasam da , misafirlerimin toplu infazlara duydukları öfkeyi açıkça ifade etmelerine izin verdim. Ancak en etkili kasaba halkını bile öfkeliendiren özel bir olay yaşandı . Çok öfkeliydim ve Sophia gözyaşları içindeydi; suçlanan çocuğu tanıyan birçoğumuz da öyleydi . Çocuk Kilise konseyinin elinde çok acı çekti ."

"Çocuk ne yaptı?" diye sordu Lazarus.

"Bildiğimiz kadarıyla önemli bir şey yoktu," diye yanıtladı Medici savunmacı bir tavrıyla. "Şunu söylemeliyim ki, çocuk yaşlılarından biraz farklı davranıyordu; ve belki de görünüşü de aynı derecede tuhaftı. Oldukça hareketli ve huzursuzdu; akli sürekli başka yerlere gidiyordu ve çoğu zaman o kadar geniş ve aceleyle konuşuyordu ki, asıl niyetleri çoğu zaman sözlerini tamamlayamadan aklından çıkmıştı. Ancak, aynı on bir yaşındaki çoğu yaramaz çocuktan daha fazla iyi özelliği olduğuna gerçekten inanıyordum . Adı Stephan'dı ve Sophia sayesinde hem ona hem de onun da aynı derecede çarpıcı annesi Magdalena'ya oldukça düşkün oldum." Medici geminin kenarına doğru adımladı ve ellerini ceplerine soktu. Kıyadaki adanın çıplak kayalıklarını inceledi.

Medici, sırtını Lazarus'a dönerek sözlerine devam etti: "Stephan'ın anne babası iyi, Tanrı'dan korkan ve görevine bağlı insanlardı. Ardı ardına gelen kayıplarından önce saygın soylulardı." "Önemli yatırımlar yaptılar ve daha -nasıl desem- belki de daha ihtiyatlı bir yaşam tarzına geçtiler ." Medici omuzlarını silktiler. "Şey, tamamen yoksullaşmadılar , dikkat edin; eski soylu tanıdıklarının çoğu giderek ve uygun bir şekilde ulaşılmaz hale gelse de. Yine de kapılarımız onlara açık kaldı, çünkü Sophia ve Magdalena yıllar içinde kız kardeş gibi olmuşlardı . Zengin, fakir ya da başka türlü; Tanrı ve Şeytan bile birlikte çalışsa, ikisini bir düğme ile ipliği arasında olabilecek mesafeden daha fazla ayıramazdı. Ayrıca, Sophia sık sık cüzdanımı şehirdeki dükkanlara taşıyıp birlikte savurgan bir alışverişe çıktığı zaman Magdalena için zenginliğin ne önemi vardı ki? Sophia onu memnun etmek için can atıyordu; yine de, ben cüzdanımı umursamadım. Sonuçta, disiplinim en çok bunu gerektiriyordu."

Günlerimin bir kısmını Sophia'ya ayırarak, onun için bolca boş zaman bıraktım. Ve işim olumsuz etkilenmediği için, Magdalena ve Stephan, Sophia'ya benim kolayca ayıramayacağım kadar zengin bir ilgi gösterdiler. Böylece, sonuç olarak, her şey herkese fayda sağladı."

Hayalet döndü ve Lazarus'a yaklaştı. "Her neyse, Stephan annesinin birçok özelliğini taşıyordu, sadece uzak, Norlander aksanı hariç. Saçları gördüğüm en açık renkti —neredeysen beyazdı. Ve teni,

Sophia'nın açık tenine rağmen, mavi gözlerinin derin parıltısı, bir alevin önüne yerleştirilmiş masmavi kristaller gibi ürkütücü bir ışın saçıyordu. 'Bu, seninkine çok benzeyen esrarengiz bir bakıştı, Lazarus. Yine de, onda yüzeysel görünüşten çok daha fazlası vardı.'

"Stephan, genç yaşına göre oldukça zeki ve kurnazdı. Yine de, en derinlerde — belki de ruhunun derinliklerinde— varoluşunun korkunç bir lanet taşıdığını hissettim ve Aynı şeyde ilahi bir anlam da vardı. Gerçekten de, onun yaptıklarına sadece bir anlığına şahit olabildim ve tamamen şaşkına döndüm; çünkü çocuk , özellikle çoğu insanın kendi dengesini kaybedebileceği anlarda, rahatsız edici ve alışılmadık bir yönelim duygusu sergiliyordu. İnkâr edilemez yeteneğine rağmen –ki bunu, titiz ve disiplinli bir akıl ve düşünme uygulayıcısı olarak kesinlikle doğrulayabilirim– bunu sürekli olarak sergilemesi beni her zaman rahatsız etti. Ve Stephan'ın tuhaf yeteneğini sergilediği sayısız olayda, aynı şeyi hissettim: kendimi eşit derecede bölünmüş ve birbirine karşıt iki parçam arasında parçalanmış hissettim; bu parçalar, diğerleriyle uzlaşmaz bir şekilde karşı karşıya kalmaya devam ediyordu. Yine de bu parçalanmışlık hissi asla uzun sürmedi, çünkü düşüncelerim, zıt ve savaştan iki uç arasında eşit mesafede, yeni oluşturulmuş bir alana yerleşmiş gibiydi ." Medici, ateş belirtisi olup olmadığını kontrol etmek için elini alınına koydu . Yıldızlara bakarak itiraf etti: "Ve bu yeni keşfedilen sessizliğin görünüşte ölü boşluğunda, aklın ve duygunun karşıt çılgınlıkları dışında , Stephan'ın yaptıklarını uzaktan güvenle izleyebiliyordum gibi geldi; ve oğlanın, her geçen gün zayıflayan duyularımı, hoş karşılanan ama aynı zamanda rahatsız edici bir anlamsızlık durumuna sokmasını hayretle izledim." Elini indirdi ve başını sallamadan önce Lazarus'a boş boş baktı.

"Stephan ne yaptı?" diye sordu Lazarus.

"Şey," dedi Medici nefes alıp, yüzünde belirgin bir endişe ifadesiyle , "Stephan , kendisinin tam olarak farkında olmadığı ani nöbetler geçirmeye meyilliydi . Nöbetleri genellikle uzun sürerdi ve farkında olmayan birini rahatsız edebilirdi, çünkü kollarını yana açarak kendi etrafında döner ve doğrudan yukarıya bakardı. Yüksek sesle bağırarak, el çırpma veya doğrudan dokunmak dikkatini dağıtmazdı. Elinizi çocuğun yukarıya dönük yüzünün üzerine koysanız bile, o sizin altınızda dönerdi; ancak, kolunu engellemek veya dönmesini engellemek için hareket ederseniz, Stephan dönmeye devam edene kadar çılgın atarak öfkelenirdi. Gerçekten de, o anlar Çevresinde olup biten her şeyden tamamen habersizdi ve sonrasında hiçbir şey hatırlamıyordu. Sanki görünmez bir örtü üzerine çökmüş ve duyularını dünyadan tamamen ayırmıştı. Ve bu garip ve görünüşte kopuk halindeyken, o Sadece dönüp duracaktı—ve dönüp duracaktı. İtiraf etmeliyim ki, bir anlığına bile olsa, sadece

"Dönüşümünü görünce aklım başımdan gitti; ayakta durmasam bile, dengemi kaybetmek üzereymişim gibi hissettim . Ancak Magdalena ve Sophia, çocuğun sık sık yaptığı bu dönme hareketlerine çoktan alışmışlardı ve fark etmemiş gibi davranıyorlardı." Medici parmağını Lazarus'a salladı. "Ve sanırım , eğer çocuk onların tam kafalarının üstüne çıkıp dönerse ve ben aralarında 'Dönen Stephan' diye bir şeyin varlığına dair en ufak bir ipucu bile verirsem, kesinlikle dikkatimi çekerdim."

Bunu onların dikkatine sunduğum için iki kat daha fazla öfkelenmişim. İkisi de hep bana karşı böyle komplo kurarlardı."

Lazarus dudaklarını sıkıca kapatarak alaycı bir gülümsemeyle arkasını döndü ve ağzından hafif bir espri üfledi. burun.

Medici, kibirli bir tavırla, "Gülmeli miydiniz?" diye sordu ve şöyle devam etti: "Yine de, özellikle de etrafımda bir kol mesafesinde bu kadar çok değerli kap ve kaide varken ve malikanenin salonunun her duvarını süsleyen narin eserler sıralanmışken , bunu kolayca görmezden gelemezdim veya yok sayamazdım ; gözümü kapatamazdım."

Medici kollarını kavuşturdu, başını salladı ve sanki bir sır paylaşıyor gibi Lazarus'a yaklaştı . "Yine de, Stephan'ın nöbet geçirdiği ve kadınların başka yerlerde olduğu, sadece beni ve çocuğu baş başa bıraktığı anlar oldu." Yakında paylaşacağı gizli ayrıntıları ima etmek için çenesini öne doğru kaldırdı ve bunları paylaştı; "Bir keresinde Stephan, bir girişin hemen altında dönmeye başladığı bir büyüye kapıldı; kolları açık bir şekilde, bir taş sütunun yanından sadece çok az bir açıyla geçiyordu. Bunu fark ettiğimde, çocuğun ve sabit sütunun yanına bir mumluk ve bir sandalye yerleştirdim ; ve iyi bir ışıkta, geçen parmakları ile yakındaki taş arasındaki küçük boşluğu inceledim. Döndü—döndü—döndü; ve ben bir an bile bakışlarımı her dönüşünde oluşturduğu o kısa boşluktan ayırmadım. Geçen parmaklarının sabit sütuna doğru veya ondan uzaklaşabileceği en ufak bir boşluk kayması aradım ; ancak parmaklarının her geçişinde, o boşlukta kesinlikle, algılanabilir bir sapma yoktu . Stephan uzun süre mükemmel bir şekilde yerinde döndü. Bu, hem dikkat çekici hem de rahatsız ediciydi." Kısa bir duraksamanın ardından Medici omuz silkererek, " Kadınlar Stephan'ın hareketlerini incelemeye devam ettiğimi fark ettiklerinde biraz sarhoştum—şarap yüzünden —belki de biraz uyuşmuştum" diye itiraf etti. Hayalet başını aşağıya eğip yüzünün yanını ovuşturarak acı dolu anıları hatırladı ve şöyle devam etti: "Kadınlar beni malikaneden kovdular; sandalyemi ve şarap şişemi dışarı attılar; ve gidip ağaçlar arasındaki mesafeleri ölçmemi söylediler."

Lazarus yarı toparlanmış bir şekilde kıkırdadı ve sordu: "Kilise , Stephan'ın nöbetleri için ona ne yaptı?"

"Hayır, bu Stephan'ın nöbetlerinden kaynaklanmıyordu ; Stephan döndüğünde sessiz kalırdı.

Stephan ağzını açtığında Church ondan şüphelenmeye başladı; çocuk gerçekten de sivri dilliydi . Bu konuda annesine çok benziyordu. Saygısızca veya kaba bir dille konuştuğunu söylemek istemiyorum . Aksine, en acımasız sözlerinde bile oldukça saygılı ve açık sözlüydü, hatta sevecenlik göstermeye çalışıyordu. Stephan'ın sorunu şuydu: Aklına bir fikir gelmeye başlarsa, yeni fikir tamamen yerleşmeden önce bile onu dile getirirdi. Bazen, fikri ifade etme arzusuna yetişene kadar dilini tutmak zorunda kalırdı. Gerçekten de, bir düşünceyi yeterince uzun süre düşünüp, değerini veya uygunluğunu ölçebilecek yeteneğe sahip değil gibiydi. Bu nedenle, aklında bir fikir oluşuyorsa, huzursuzluğu nedeniyle çevresindekilerin de aklında oluşuyordu.

Dili hiç eksik olmazdı; her şeyi bir kenara bırakıp, aklından geçenleri açıkça söylerdi.

Stephan'la ilgili bu özel ayrıntı beni çok rahatsız ediyordu— özellikle de 'Victor' adında yakın ve sık sık görüştüğü bir arkadaşıyla açıkça konuşması—ve dönme nöbetlerinden bile daha çok . Medici ellerini beline koydu, dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Ve Stephan'ın dönme nöbetleri gibi, Sophia ve Magdalena da oğlanın arkadaşıyla yaptığı açık ve sürekli konuşmaları duymamış gibi davrandılar. Ben de dinlememeye çalıştım. Kadınlar Stephan'ı arkadaşıyla kişisel ve ayrıntılı konuşmalara teşvik edip Victor'u sanki bizim ailemizin bir parçasıymış gibi davrandıklarında, dilimi tutmak benim için gerçekten zorlu bir görevdi. Kadınlar anında Stephan'a fısıldayarak Victor'a onlarla birlikte yürüyüşe çıkmak isteyip istemediğini sorm

Malikanenin arazisinde gezintiye çıkabilir; ya da kasabaya faytonla bir yolculuk yapabilir; hatta bizimle birlikte restoranımızda yemek yiyebilirsiniz.

"Aynı masanın ucunda."

Lazarus, belirgin bir şaşkınlıkla başını salladı. "Victor'un varlığı seni neden bu kadar rahatsız etti?"

Medici kaşını kaldırdı ve açıkça, "Victor hiç var olmadı," dedi.

"Ama Victor'un Stephan'ın arkadaşı olduğunu iddia etmişsiniz, değil mi?"

"Stephan'ın Victor adında yakın bir arkadaşı olduğunu söyledim ; ancak bu arkadaş gerçek değildi. Dahası, Stephan bu 'Victor' dışında başka arkadaş edinmesine izin vermezdi."

"Onu tamamen kendi hayal gücünün ürünü olarak tasarladı."

"Kilise, Stefan'ın dost edindiğini öğrendi mi?" diye sordu Lazarus.

"Gerçekten de, neredeyse hemen," diye onayladı Hayalet. "Böylece Kilise konseyi Stephan'ı yeminli itiraf ve tam tanıklık için çağırdı . Öncesinde, çocuğu Victor'un varlığına dair her şeyi inkâr etmeye ikna etmeye çalıştım ; ancak duruşma sırasında, huzursuz dili konseyin her sorusuna açıkça ve düşünmeden cevap verdi . Sonunda, sözde arkadaşını kovmayı reddetti. Bunun yerine, 'yaşlı adamlar acı çeker' diyerek konsey büyüklerini öfkелendirdi ve onların güçsüz olabileceğini ima etti.

"Gözlerinin kötüleşmesinden, kulaklarının zayıflamasından, saçlarının ve cildinin kurummasından bahsediyordu." Medicci başını salladı . "Stephan'la yaşlanmanın ayrıntıları hakkında hiç konuşmamalıydım . Gerçekten de, çocuğun dili çok kontrolsüzdü."

"Ancak konsey, Stephan'ın açıkça önlerinde durup Victor'la fısıltılı konuşmalar yapmasına kadar onu açıkça kınamadı . Kilise hemen onu gözlem altında tutmak için sıkı bir tecrit altına alınmasını emretti; bundan sonra, dönme nöbetlerini keşfettiler . Konsey büyükleri , bulgularının kaydına şahitlik etmesi için Magdalena'yı yanlarına çağırılmadan önce sadece bir gün geçti . Çaresiz ve büyük bir keder içinde olan Magdalena, benimle birlikte olmak ve saygın bir şehir doktorunun sağlayabileceği herhangi bir etkiyi istedi . Böylece, Kilise'yi Stephan'ı özel bakımım altında serbest bırakmaya ikna etme umuduyla onunla birlikte konseyin ibadethanesine gittim ; ancak konsey, çocuğun durumu hakkında zaten bir karar vermişti. Resmi kararlarında, Stephan'ın nadir bir rahatsızlıktan muzdarip olduğunu ve 'oldukça saygın ancak sınırlı kapasiteleri olan sıradan doktorların' dışında kalan , aşırı uygulanan tedaviler gerektiren ciddi bir reçete gerektirdiğini belirttiler ."

"Mahkeme kararı ne oldu?"

Medicci homurdanarak, "Ne tür bir ilaç reçete ederlerse etsinler, hatta daha fazlasını," dedi. " Stephan'ın durumunda ise, bedensel bir baskı altında olduğunu keşfettiklerini iddia ettiler. "

Bir Succubus'a sahip olmak."

"Peki, bir suc— yah— nedir ?"

" Konseyin açıkça belirttiği gibi, bu dişi bir iblis ruhudur ; ruhsal baştan çıkarma yoluyla ölümlü bir erkeğe yapışarak onun tüm özünü emmektedir. Kilise, dişi iblisin Lamiamubus veya benzeri bir isimle anıldığını keşfetti; ve dikkatli bir din adamı incelemesinden sonra, iblis ruhunun bir şekilde Stephan'ın rüyalarına nüfuz ederek, kendini çocuğa sadece 'Victor' olarak gösterip, ruhuna tecavüz ettiği sonucuna vardılar ."

Lazarus omuz silkti. "Victor?" Derin bir nefes aldı. "Kilise, bu 'Lamia' adlı iblisin gerçek adını nasıl öğrendi ?"

"—mubus, " diye tamamladı Hayalet ismi. "Konsey, 'Solucanların Köpeği' veya benzeri bir şey olarak açıkça adlandırılan, tanınmış bir piskoposun sözde papalık siciline resmi olarak atıfta bulundu — özellikle de öfkeli bir cemaati ikna etmek ve yatıştırmak için aceleyle uydurulmuş bir açıklama yaptıklarına gerçekten inandığım için , iddia ettikleri bulguların ayrıntıları hâlâ aklımdan çıkmış durumda ."

Lazarus, yüzünde şüphe ifadesi belirirken gözlerini kısarak Medicci'nin iddiasına karşı çıktı: " 'Worms Kanonu' diye bir şey hatırlamıyorum ; ancak şunu okudum..."

Worms Piskoposu tarafından yazılmış kutsal bir Kanon'dan bahsediyorsunuz . Acaba kastettiğiniz bu muydu ?”

"Kanunlar—piskoposlar—solucanlar— Kilise konseyinin tam olarak ne dediğini hatırlamıyorum." Medici, küçümseyen bir ifadeyle parmaklarını gelişigüzel sallayarak itiraf etti. "Sonuçta, simya sanatında oldukça bilgiliydim ve deneyimli bir hekim olarak görevimi hakkıyla yerine getiriyordum; ancak, ayin geleneklerine pek aşina değildim." Başını salladı ve iç çekti. "Yine de, Stephan zayıf bir çocuktur; tekrarlanan kırbaç darbeleri ve açık yaraları kanının renginin değişmesine neden olmuştu. Kiliseden, sıkı bir din adamı gözetimi altında Stephan'ı görmeme ve tedavi etmeme izin vermelerini rica ettim; ancak konsey çocuğa erişimi tamamen reddetti. Bunun yerine, ve Benim ısrarlı uyarılarıma rağmen, kilise rahipleri ve hekimleri 'baş yağlama' ve sıkı bir 'sülük tedavisi' reçetesini uygulamaya koydular ."

"Baş yağlamak nedir ?" diye sordu Lazarus.

"Bu, Kilise tarafından atanmış üç görevlinin, cin çarpmış bir kişinin başının arkasını kutsanmış bir yağ kabına batırıldığı, din adamlarının titizlikle uyguladığı bir yöntemdir. Birinci görevli, yağı kişinin gözlerine, burnuna ve ağızına sürerek, kötü ruhların algısını tamamen ortadan kaldırmayı amaçlar. İkinci görevli, uygulama sırasında, yakındaki cinlerin ve şeytanların yağı kirletmesini önlemek için, dualı kutsal metinler okur. Aynı anda, üçüncü atanmış görevli, kişinin nefesini kesintisiz bir kükürtlü ve kireçli duman akışıyla kutsar ve bu dumanı tam olarak cin çarpmış kişinin yüz açıklıklarına üfler. Genel olarak, bu süreç oldukça uzun ve karmaşıktır ve üç gün üç gece boyunca sürekli reçete gerektirir."

"Bunu duydum, ama sülük tedavisi tam olarak nedir?" diye sordu Lazarus. "Sülükler, deriyi kemirip vücut sıvılarıyla beslenen nehir solucanları gibidir. Kilise hekimleri, zehrini emmesi için çocuğun kasıklarına sulu bir sülük yığını yapıştırdılar . Stephan'ın durumunun kötüleştiğini bir daha duymadık; ve onu gömdüklerinde üç gün geçmişti."

Lazarus şaşkınlıkla başını geriye çekti. "Yaraları sırtında değil miydi? Nerede?"

Onu kırbaçladılar mı?

"Söylemeyi reddettiler; ve biz de çocuğun cesedini ya da yalnız mezar taşını asla göremedik— Stephan'ın son dinlenme yeri hepimiz için soluk bir gizem haline geldi." Hayalet

Omuz silkti. "Yine de çocuk zayıf ve kendine özgü, içine kapanık bir yapıdaydı; yine de o Hiçbir zaman ele geçirilmemişti, sadece tuhaf ama gerçek bir zihne ve kalbe sahipti. Sonuç olarak, hayalet dostuna sonsuza dek sadık kalarak, sıkıca korunan bir mezara gitti. Ve sanırım Stephan şimdi cennette, kendinden geçmiş bir halde, belki de sonsuza dek arkadaşı Victor'la konuşup ona sesleniyor."

Lazarus iç çekerek, "O günler çok karanlık zamanlardı," dedi.

Medicci, "Herkes için karanlık bir çağdı," diye belirtti, "Özellikle de kiliseye zekâtlarını kolayca ödeyemeyen, hem aptal hem de bilge kişiler için. Ve bizler için , ödeyebilenler, bilgili olanlar ve kilisenin uzun ve geniş gölgelerinde bir ışık veya umut parıltısı yaratmaya cesaret edenler için , bunlar gerçekten korkunç zamanlardı."

"Yine de, zenginliğiniz sayesinde zekâtınızı rahatlıkla ödeyebiliyordunuz, değil mi?" diye sordu Lazarus, Medicci'nin diğerlerinden daha az acı çekmiş olabileceğini ima ederek.

Hayalet başını salladı. "Doğru; verdiğim aşırı cömert ondalık vergilere rağmen iyi geçindim . Kilise özellikle zenginlere düşküdü. Zenginleri yerlerinde tutmak için varlıkların kasalarından yeterince para talep ediyor ve aynı zamanda onları ağır vergilerle cezalandırıyordu, böylece olduklarından daha zengin olmuyorlardı. Kilise sadece kendisinin, mali ve papalık temsilcilerinin ve sadık soylu vasallarının zenginleşmesine izin veriyordu . Yine de, onları yolcu etmeden önce din adamlarına hayırsever ondalık vergiler verdim ve nazik sözler söyledim , sessizce de ayak bastıkları toprağı lanetledim ."

"Gizlice, bu kendini beğenmiş ve bencil Kilise mensuplarını son derece iğrenç buldum. Onlardan nefret ettim, hepsini, temas kurdukları herkesin maddi varlıklarından ve çabalarından faydalanan, uyuşuk sülüklerin büyük bir seline benzettim . Ve bu maddi kazançlar karşılığında, sadece işe yaramaz otorite sözleri, pahalı günah bağışlamaları ve cennetin sahte vaatlerini sundular. Gerçekten de, sadece boş laflar ederek gerçek ve somut mülk beklediler.

Dini ve siyasi söylemlerin bir parçasıydılar. Ve el koydukları şeyler ister bir köylü ve karısından birkaç tavşan ve koparılmış sebze olsun , ister bir lord ve hanımından bir kese altın ve birkaç at olsun, bu adamlar sözlerini, dualarını ve vaatlerini -sözlerini- herhangi bir kişiye koydukları herhangi bir miktardaki vergi kadar değerli sayıyorlardı . Sonuçta, onların gözünde, ebedi yaşam vaadi bir yoksul için de bir kral için olduğu kadar değerliydi. Ve ölümsüzlük düşüncesi açıktan ölmek üzere olan bir midenin açlığını anlık olarak dindirebilir veya en sıkı kesenin iplerini gevşetebilir ; ancak işin acı gerçeği şudur: Bir insan , bir vaadi harcama umuduyla şehre dua ederek gitmeden önce, sözlerle karnını doyuramaz . Kilisenin uyuşuk, beceriksiz ve geveze adamları bile bunu biliyordu; İşte tam da bu yüzden , kendileri için sağlamayı reddettikleri her şeyi herkesten talep ettiler: avlanmış av hayvanları, hasat edilmiş sebzeler, iyi yetiştirilmiş atlar, aileden kazanılmış servetler ve her meslekten demircinin alın teri ve emeği. Ve biriktirdikleri tüm zenginlik...

Hem yoksulların hem de zenginlerin çabalarını, kiliseye ömür boyu ödenmesi gereken ondalık vergilerin karşılığı olarak iddia ettiler.

Medicci, inanmaz bir şekilde, "Onluk vergiler mi?" diye sordu ve ardından yeni bir mantık yürütme biçimi geliştirdi. "Tanrı için ayrılmış olmak mı? Kilise mensupları kendilerinin Tanrı olduğuna mı inanıyorlardı?"

Hayalet, melodramatik bir düşünce gösterisiyle çenesini kısaca okşadı. Sonra kıkırdadı ve hesaplarını yüksek sesle kontrol etti. "Doğru hatırlıyorsam, Tanrı açlık sancuları çekmez ; ne de at sırtında gidip gelir; ne de aşırı alışverişler için şehre gider." Medicci'nin ruh hali karardı ve Lazarus'a dosdoğru baktı. "Hayır, bu ondalıklar Kilise din adamlarının ve yakın çevresinin asalak ve savurgan yaşam tarzları için ayrılmıştı . Ve ben kendi adıma şunu düşündüm..."

Din adamları, toplu halde, Tanrı'dan korkan tüm insanların servetine el koymaya çalışan, disiplinli hırsızlardan oluşan topluluklar gibiydiler. Tıpkı yavaş ilerleyen ve zayıflatıcı bir hastalık gibi hareket ediyorlardı; tam olarak yayılan bir hastalık gibi davranıyorlardı. ve dizginsiz bir enfeksiyon. Yöntemleri bana yabancı değildi, bunu aşama aşama da olsa bizzat deneyimledim . Öncelikle, din adamları halkın zihinlerini kirletiyorlardı.

Birincisi, bu durum halkın zihnini bozarak, gereksiz şüphe, endişe ve özgüven eksikliği tohumları ekiyordu. İkincisi, din adamları, etkilenen insanları düzenli olarak yöneterek, onların eski erdem ve liyakat duygularının yerini değersizlik ve suçluluk gibi zayıflatıcı duygularla değiştirmek amacıyla, onları sürekli olarak yozlaştırıyorlardı.

Son olarak, halk en zayıf anındayken ve dünyadaki her kötü ve utanç verici olayın tek nedeni ve sonucu olduklarına inanmaya başladıklarında, din adamları onları neredeyse ölüme kadar -ama tamamen değil- tüketmek için harekete geçeceklerdi ; çünkü onların devam eden maddi değerlerine güveniyor ve sürekli olarak onlardan faydalanıyorlardı. Ve son olarak, din adamları...

Bu yeni kazanılan değeri, daha önce memnun ve şüphelenmeyen daha fazla kitleyi kirletmek ve böylece dünyevi kazançlarını daha da artırmak için kullanıyor. Aslında, bu kitlesel ve tekrarlanan bulaştırma yöntemi, büyük ölçüde toplu köleliğin bir vebası gibi yayılmak üzere tasarlanmıştı ; bunların hepsi de dünyevi Kilise için ölümsüz ondalık vergiler şeklinde daha fazla zenginlik biriktirmek uğrunaydı ."

Medicci, denize doğru bakarken , korkulukların bağımsız bir bölümüne yaslanarak tekrar sordu : "Tanrı için ondalık vergiler mi?" "Kilisede tevazu ya da empati yoktu." Dünyevi her malı yağmalama konusundaki doymak bilmez arzuları— bir köylünün cılız sebze sepetinin gasp edilmesinden , eyaletlerindeki her üçüncü atın ele geçirilmesine kadar; canavarca iştahları asla dinmedi. Ve sizi temin ederim ki, Kilise asla köylülerin sebzelerini açlara veya muhtaçlara vermedi; ve kesinlikle onları Tanrı'ya yakmalık kurban olarak sunmadılar. Size onlarla ne yaptıklarını tam olarak söyleyeceğim — onları kendilerine aldılar. Şişman rahipler, piskoposlar ve ondalık toplayıcılar onlarla ziyafet çektiler, geriye kalan yiyecek parçalarını kendi semiz domuzlarının yemliklerine yedirdiler ; köylüleri ise ağlayan ve açlıktan ölmek üzere olan çocuklarını teselli etmeye bıraktılar, çocuklar bir akşam daha haşlanmış ot dolu kaplarla acı çektiler.

"Biraz bitki aroması."

Medicci, Lazarus'a döndü ve başıyla onayladı. "Gözlerimle gördüm, size söylüyorum; şişman rahibi ve domuz ağılını, zavallı köylüleri de tanıyordum." Medicci sırttı. "Gizlice, açlıktan ölmek üzere olan aileye üç keçi ve iki tane de oyuncak verdim." Çocuklara bol miktarda para verdim ve özellikle kiliseye asla itiraf etmeyeceklerine dair verdikleri sözü tutmalarını istedim. Sonuçta, o üç keçiden tek bir kemik, sinir veya kıl parçasının bile domuz yemliğine düşmesini, obez rahibi, yardımcılarını ve daha fazla semiz domuzu beslemesini istemiyordum. Köylüler de son derece minnettardı. Bütün mal varlığımın, din adamlarının hazine kayıtlarının dışında bir bağış işlemi yaparak el konulması riskini göze aldığımı biliyorlardı. Aile sözlerinde durdu, meseleyi itiraf etmedi; ve bir daha asla ot kaynatmadılar. Kısa bir süre sonra, o ailenin babası benim sevgili ve güvenilir hizmetkarlarımdan biri oldu; ve sonunda, işlerimi yürütenlerden biri haline geldi. "Cenazemin son dinlenme yerine ulaşmasına vesile olun." Medicci içini çekti ve gülümsedi. "Elbette, eyaletteki her köylüye yardım edemezdik; yine de Sophia ve ben, yüreklerimizde, onlara bir umut ışığı sunabilmiş olmanın derin bir tesellisini bulduk." En az bir ihtiyaç sahibi aile."

Lazarus gülümsedi. "Eminim ki iyiliğiniz için sonsuza dek minnettar kaldılar. Ve sanırım, en ufak bir şekilde bile olsa, nasıl hissetmiş olabileceğinizi anlıyorum. Ben de bir zamanlar benzer bir şey yapmıştım."

"Öyle mi?" Medicci çenesini geriye çekti. "Anlatabilirseniz, lütfen."

Lazarus kıkırdamasını bastırdı. Yüzünde tevazu ve mahcubiyet ifadeleri belirirken itiraf etti: "Doğrusu, bu sizin iyiliğiniz kadar cesur veya kalıcı değildi." Omuz silkti. "Yine de, bir zamanlar manastırın yeraltı mezarlarında yaşarken, babam bana yemeğimin tamamını yememi ve haphane hücrelerine yaklaşmamı yasaklamış olmasına rağmen, aç bir mahkûma yemeğimin bir kısmını götürdüm. Bu emirlere karşı gelmek beni rahatsız ediyordu; ancak daha çok şu düşünce hoşuma gitti: Yemeğimin tamamını yiyip, özellikle de paylaşacak kadar yemek varken, bir başkasını tamamen aç bırakabilirdim. Ve yemek yerken, yemeğimin tamamını yersem –aç bir ruhla hiçbir şey paylaşmazsam– sonrasında, yemeğin sadece kokusunu alıp ilk lokmasını bile yememiş olmaktan daha fazla boşluk hissedeceğimi biliyordum. Bu düşünceyi, bana verilen emirleri yerine getirme görevimi kabul edemediğim kadar reddedemezdik; bu yüzden görevlerimi bir kenara bıraktım ve mahkûma gizlice yardım ettim –hatta onu esaretten kurtarmaya çalıştım."

"Peki, onu serbest bıraktınız mı?"

"O reddetti, çünkü kendini zaten özgür sayıyordu."

"Şöyle bir söz vardır ya, 'Gerçek dostlar aç kalmış, sonradan doyurulmuş insanlardan çıkar'. Eminim ki o da öyleydi."

Özverili çabalarınız için derin minnettarım, Lazarus.

Lazarus, yüzü ışıdayarak, "Bence öyleydi," dedi. "Ve sonrasında, görevlerimi çiğnemiş olmama rağmen , belki de üç keçi yemiş olsaydım hissedeceğimden daha fazla doyunluk hissettim." Medicci güldü. "Gerçekten de öyle. Tam da bildiğim bir duygu bu. Bu mahkum kimdi ?"

Lazarus'un gülümsemesi soldu. Bakışlarını aşağı indirdi. "Adını hiç öğrenmedim. Yine de, onu en iyi 'Mesih'te Yoksul Adam' olarak hatırlamam gerektiğini söylemişti ."

Medicci'nin neşesi, "Anladığım kadarıyla, uzun zaman önce ölmüş ve unutulmuş, bu türden mütevazı ve özverili birçok insan vardı ; bu insanlar , aynı anlamda belirsiz ve görkemli bir ayrıcalığa yakışır bir unvanla hatırlanabilir ve onurlandırılabilirler" diye yorum yaparken kayboldu.

"Lazarus diye hatırladığınız bu adam sonsuza dek mübarek olsun. Bu, herhangi bir Papa'nın kıskanabileceği bir unvan; yine de kimsenin giymeye cesaret edemeyeceği sıradan bir cübbe ile birlikte geliyor." "Evet," diye onayladı Lazarus, "Uygundur; ve onu bu şekilde hatırlayacağım."

"Gerçekten de uygun, " diye belirtti Medicci, ardından tek parmağını havaya kaldırarak şöyle dedi: "Ve benzer bir incelemeyle, uygun bir şekilde uygulandığında, bu ifade de aynı derecede uygundur: Kilise, şişmanlık, zenginlik ve ıvır zıvırlarla dolup taşan bir bereket boynuzu gibi olsa bile, hiçbir Kilise mensubunun kendisini ' Kilisenin Zengin Adamı' olarak adlandırarak bununla açıkça övündüğünü asla duymayacaksınız." Sonuçta, eğer gerçekten servetini papalık kasasından elde etmişse, savurganlık yaşam kaynağını kaybetme korkusuyla bunu asla açıkça itiraf etmezdi. Ve eğer dürüstçe servetini Kilisenin kasalarından elde etmemiş bir Kilise mensubuysa, Kilise ondan devam eden başarısının hesabını, ek ondalık vergiler şeklinde talep ederdi . Dolayısıyla, hayatta ve sağlıklı olan ve bu kadar tanımlayıcı ve gösterişli bir unvanı gerçekten taşıyabilecek birçok zengin ve dindar Kilise mensubu vardır ; ancak hiçbirini bunu dürüstçe ve açıkça yapmaz. Lazarus, sebebini biliyor musun? Sana a Şahsi görüşüme göre, Kilise, yavaş yavaş boğulan İnsanlığın çürümesinden beslenen, yaldızlı ve yüceltilmiş bir kurtçuk yığınına benziyor; tüm bunları yaparken de, dindarca zehir salgılarıyla masum insanları tek başına ölümün eşiğinde tutuyor .

Lazarus onu azarladı: "Saygısız sözlerin beni bir süredir çok rahatsız ediyor." Kilise ve Tanrı'nın hizmetkarları hakkında bu kadar sert konuşmaktan kaçınmalısınız. Bunu daha fazla duymak istemiyorum.

Medicci'nin ani şaşkınlığı kahkahaya dönüştü. Kendini sunmanın açık bir göstergesi olarak kollarını açtı. " Kilise konseyinin, benim varlığıma karşı sağır ve kör oldukları halde, beni önüne çıkarmak zorunda mı kalacağım ? Din adamları beni sapkınlık veya büyücülükle suçlayıp, kendime ait bir zerre bile etim olmadığı halde, dünyevi mallarıma el koyacaklar mı ? İkinci bir ölümle mi karşılaşacağım? "

"Ateş mi? Ölülerin ölümden korkması mümkün mü? Acımasız sözler yüzünden cehenneme mi gideceğim?" Medici silahlarını bıraktı. "Denemeye çalıştım, ama nafile."

Lazarus açıkça şöyle dedi: "Sen kendini acı dolu bir ruh olarak gösteriyorsun . Kalbin böyleyken cennete nasıl girdin ?"

Medici araya girerek iç çekti ve "Tanrı bilir," dedi, "Kilise'ye karşı içimde bir kızgınlık yükü taşıyorum . Ve bunun da haklı bir sebebi var, çünkü Yüce Tanrı'nın kendisi ne kiliseyi ne de kiliseyi talep ediyor." Mesih'in Vekili, ne bir din adamları ordusu, ne de O'nun sürüsüyle iletişim kurmak için görkemli ve kubbeli bir mermer tapınak. Âdem ve Havva'dan ve onların çocuklarından beri Rab, onlarla doğrudan, kendi kalpleri aracılığıyla konuştu. Ve O, şimdi bile O'na ettiğimiz özel dualarımızda bizi duyuyor. Kilisenin bu durumda nerede bir yeri veya rolü var?

" Bence, ilahi olanla iletişimin yönünün değiştirilmesi ve bozulmasından başka bir şey yoktur ."

Gerilmiş ve genişleyen tahta kalasların inilteleri geminin içinde yankılandı; güvertede dinlenen bir martı sürüsü ise kıyıya doğru gökyüzüne fırladı. Medici öne çıktı ve Lazarus'a biraz daha kişisel bir şekilde hitap etti: "Lazarus, sana şunu bildirmeliyim ki, Kilise'yi sorguladığım için Rabbin Tanrı'yı hor görmüyorum." İki asla bir olmayacak. Doğal olarak birbirlerine ait değiller. Cennet Bahçesi'nde tapınak yoktu , sadece bir ayartma ağacı vardı. Cennette ikamet eden Babamız ve kendini Kilisenin Babası olarak adlandıran Kutsal Hazretleri , güneş ve ay kadar ayrıdır . Bu yozlaşmış, fırsatçı ve kibirli adamlar, başkalarının kaynakları üzerinde güç ve kontrol arayarak, onların farklı imgelerini tek bir uydurma ibadet pratiğinde birleştirdiler. Sırlarını kendi gözlerimle gördüm. Eski sosyal statüm, rütbem ve ayrıcalığım sayesinde, en kötü ve entrikacı olanlarıyla omuz omuza çalıştım . Kilise'ye yaptığım cömert ve sürekli katkılar, bu kibirli, ikiyüzlü ve asalak adamları uzak tuttu ve özellikle de daha şüpheli simya çalışmalarımı engelledi. Kutsal Kitabı okumamış olabilirim, ancak sevgili Sophia'mla birlikte kilise vaazlarında yeterince uzun süre oturdum ve Kutsal Kitap'ın vaazını hatırlıyorum. Ve hafızamda net bir şekilde yer eden bir anı da şu emirdir: 'Tanrınız RAB'bin adını boş yere anmayın.' Şimdi sana şunu soruyorum, Lazarus. Eğer bir insan, kendisine Kutsal Hazretleri denmesini ısrarla talep edecek kadar kibirli ise,

" O, Mesih'in en yüce temsilcisidir ve ancak Kilisesi aracılığıyla başkaları uygun tövbe, bağışlanma ve Rab ile yeniden birleşme bulabilirler — bunda haksız değil mi?"

Medici, Lazarus'a daha da yaklaşarak farklı bir şekilde sordu: "Eğer kibirli ve dindar insanlar Tanrı adına konuşmayı kendilerine görev edinirlerse, bu kibir yüzünden, aslında hiçbir şey yapmazlar mı?" Aynı şekilde, Tanrınız Rab'bin adını da boş yere mi kullanacaksınız? Bu yeterince açık değil mi?

Lazarus başını sallayarak ve arkasını dönerek cevap verdi: "Belki de asıl amacından farklı bir anlam çıkarıyorsunuz ."

Geminin ambarında tahtaların gıcırdaması devam etti.

Medicci mesajını daha da ileri götürerek şunları söyledi: "Rab kalbimi biliyor, Lazarus, işte bu yüzden Cennete kavuştum. Rab aynı şekilde, Tanrı ile İnsan arasına girerek, kendilerini Cennete giden tek yol olarak ilan eden kötülerin kalplerini de biliyor; oysa Cennete giden yol ancak ondalık vergiler, kan, ter ve acılarla kazanılabilir . Bu adamlar canavardır ve doyumsuz güç ve kontrol susuzluklarını gidermek için çocuklarınızın dökülen kanını seve seve ve kesinlikle içeceklerdir . Her zaman böyle olmuştur ve sonsuza dek böyle olacaktır - doğası gereği - Kötülük kendini kötülük olarak adlandırırken kötülük olarak kalır.

"İyi". Gerçekten de, kötülük kurtuluşa giden tek yolun bu olduğunu en şiddetli şekilde ilan eder ."

Medicci, Lazarus'un gözlerindeki artan rahatsızlığı fark etti ve renkli düşüncelerini aniden yumuşattı; dersini daha da geliştirerek, bilimsel gözlem ve araştırma metodolojisini dini inanç ve geçmiş uygulamalarla harmanlayıp kendi görüşlerini dile getirdi. Mantıksal çıkarımlar. "Keskin hatırladığım kadarıyla, bu ne kendi omuzlarıma yüklediğim bir yük ne de kötü gerçeği gözden kaçırmadan kendi isteğimle kolayca atabileceğim bir şeydi. Ve gerçekten de, Kilise'nin Kutsal Yazılar tarafından kesinlikle yasaklanan bir şekilde davranmasını son derece dehşet verici buldum. İkiyüzlü işlerinde Kilise, Cennette bir yer edinme şansı dışında, hiçbir insanın yeryüzünde hiçbir şeyi miras almaması, arzu etmemesi veya kıymetini bilmemesi gerektiğini her zaman emretmişti ; oysa Kilise, toplanan ondalık vergiler yoluyla her türlü dünyevi zenginliği arzu edip miras alıyordu, Kilisenin cömertçe dağıttığı bu parayı, geniş papalık ajanları arasında paylaştırdı. Disiplinli ve titiz bir çalışma anlayışına sahip bilgili bir insan olarak, kendi görevlerime ve titiz gözlem yöntemlerime kolayca karşı gelemezdim ve aynı zamanda Kilisenin uygulamalarının olumsuz etkilerini görmezden gelemezdim. Ayrıca korku, yoksulluk, Acımasız yönetimi altında bolca yaşanan acı ve ölümler... Ben dayanamadım—ben "Yapmazdım. Ve bu yüzden, senin de doğru bir şekilde sezdiğin gibi, kin her zaman taşıyacağım bir yük olacak."

Gemi aniden yana yattı ve daha dik bir açıyla durdu, gövde tahtaları kıyı taşları ve değişen ağırlığının etkisiyle parçalanıp patladı. Lazarus kendini topladı ve kaşlarını kaldırarak Spectre'ye baktı. Yeni bir sessizlik çöktüğünde gemi dengelendi.

Medicci kollarını göğsünde kavuşturdu ve gemi hiç hareket etmemiş gibi devam etti: "Kilisenin kendi çıkarı için yoksulları soyduğu papalık uygulamasının bir başka güzel örneği olarak; bir keresinde şehir meydanında, donanımlı, yaldızlı bir din adamı arabası gördüm."

Altı atlı ve aşırı şişman bir sürücüyle çekilen araba, bir İçerisi ince işçilikle yapılmış ayakkabılarla dolu bir ayakkabıcı dükkanı. Başlangıçta bu anı pek önemsemedim ; ve atın üzerindeki özel işaretlerden biri dikkatimi çekmeseydi yoluma devam edebilirdim . Merakım ağır bastı; bu yüzden hayvanı daha yakından incelemek için karşıya geçtim ve hâlâ kimliğinden emin olmadığım için ona seslendim. At kulaklarını dikti ve beni fark etti. Çok güzel ve uysal bir attı. Adı Barlow'du ; Magdalena daha tayken ona bu ismi vermişti. Barlow, Stephan'ın anne babasının eski topraklarında yaşayan bir köylü ailesinin bahçelerini düzenli olarak sürüyordu . Yine de, Barlow'un bu kadar şiddetli bir şekilde dizginlerine karşı direneceğini, hatta diğer atları korkutup arabacıyı öfke krizine sokacağını beklemiyordum . Sürücü bana kırbacını salladı, Roma'daki Papa'nın bile duyabileceği kadar yüksek sesle bağırdı. Sonra hayvanı ağzından köpükler çıkana kadar dövdü." Medici iç çekti. "O sabahtan beri , Barlow'a seslendiğim için hep pişman oldum. Kesinlikle, hayvanı belki de ölmüş ve geçmiş daha hoş ve gençlik yıllarının dağınık anılarıyla karıştırdım." Hayalet başını salladı. "Gerçekten de, o kasvetli günlerin gölgesinde çok fazla iyilik kayboldu ; o günlerde yük hayvanları bile eski hallerinin acınası birer kabuğu gibiydiler ."

"Yine de dünyada hâlâ çok iyilik var; ve günler asla karanlık kalmıyor."

Lazarus şöyle dedi: "Bu, Kutsal Kitap'ta açıkça belirtilmiştir. Siz bu ayetleri okumadınız mı, efendim?"

Medici omuz silkerek, dudaklarının kenarında hafif bir sırıtışla, "Bunu yapmayı planlıyordum —vakit bulduğumda. Ne yazık ki, vaktim tükendi— öldüğümde." dedi.

Kaşını kaldırarak itiraf etti: "O zamanlar kütüphanemde kutsal metinlerin bir kopyası vardı . Medici ailesi aracılığıyla bana geçti. Oldukça büyük, eski ve ağırdı, süslü dikişleri ve ciltlerinde sıkı dikişleri vardı. Sayfalar renkli resimler ve yazılarla doluydu . Bana bunun , İtalya'nın Umbria bölgesindeki İskandinav Benediktin keşişleri tarafından oluşturulan sadece üç taneden biri olduğu söylendi .

" Bu, o zamanlar oldukça geniş olan aile kütüphanemizdeki en eski kitaptı ."

Lazarus, endişeli bakışlarını yer döşemelerine diktikten sonra Medici'ye sordu: " Böylesine güzel bir kitaptan tek bir dize bile hatırlamıyor musun?"

"Hiç boş bir an bulamadım." Yüz ifadesi birdenbire değişti ve alaycı bir gülümseme belirde yüzünde. "Yine de, hiç açılmamış olsa bile, raftaki yeriyse değerli bir amaca hizmet etti."

"Onun yeri mi?"

"Gerçekten de öyleydi. Raftaki ilk kitaptı, en solda ve tam olarak kısa boylu, çabuk öfkelenen, coşkulu bir İtalyan kadının göz hizasına yakın ve aynı seviyede duruyordu... Girişin yakınında"

çalışmam."

"Sophia?"

Hayır. Evlat edinen annesi, öz teyzesiydi. Ve o eski aile kitabı, onun titizlikle dikkatini çeken ilk şeydi; her yanından geçerken ona yorumlarda bulunuyordu. Özenle yerleştirilmiş ve açılmamış o kitap, her seferinde gözlerindeki ateşi söndürüyordu. "Çalışma odama adım atmadan önce bile, yaklaşırken dürüst bir aslan, giderken ise hoşgörülü bir kuzu gibiydi." Medicci kıkırdadı. "Zamanla, kutsal yazılar beni kayıncımdemim aşırı dindarlığından korumakta başarılı oldu."

"Görünüşe göre kitabı çok beğenmişti."

"Kesinlikle öyle. Ailesinin kutsal kitaplarından çok daha eskiydi."

"Oysa o sizden içeriye bakmanızı, kelimelerini, resimlerini ve sayfalarını görmeyi hiç istemedi?"

"HAYIR."

"Sana hiç kitaptan okuyup okumadığını sordu mu?"

"Asla geçici bir durum değil."

"Sadece orada olduğu için onu okuduğunuzu mu sandı?"

Medicci, hafif bir kıkırdama eşliğinde, "Evet," diye yanıtladı.

Lazarus şaşkınlıkla düşündükten sonra, "Görünüşe göre onun, kutsal kitapların kapalı ve olduğu yerde bırakılmasına, sizin onları hareket ettirip kullanmanızdan daha çok ihtiyacı vardı" diye önerdi.

İkisi de kahkahalara boğuldu.

"Elbette, annem bu kadar kolay ikna olmadı," diye vurguladı Spectre. "İkisi gece ve gündüz gibiydi. Misafirleri çalışma odasının yanından geçip yaşlıyı gördüklerinde..."

Her seferinde mutlaka bunun hakkında sorarlardı. Annem de her zaman aynı şekilde, "O ciltleme, Şüpheli Thomas'ın ta kendisine aittir," diye cevap verirdi.

"Havari Tomas'tan mı?"

"Aynen aynı. Ve benimle başı derde girdiğinde, özellikle genç ve inatçı bir çocukken daha cüretkar olduğum günlerde, bana hep bu isimle seslenirdi. Beni o kadar sık çağırırdı ki, misafirleri beni Bay Gregory yerine yanlışlıkla Bay Thomas diye çağırırlardı. Bazen oldukça rahatsız ediciydi—ve öyleydi de." Hayalet iç çekti ve boşluğa bakarak, yüzyıllar öncesine ait samimi anıları düşündü.

Biraz ileri geri yürüdü, biraz daha düşündü ve sonunda şöyle devam etti: "Eski bir manastır beyefendisi olarak, tüm manastır yazı odasına erişimim varken, Kutsal Kitap konusunda benden daha bilgili olduğunuzu kabul etmeliyim; ancak ben Kilise'den yalnızca Tarih'teki olaylarla uyumlu şekilde bahsediyorum. Bu konuda size yalan söylemiyorum. Kilise'nin itiraf ettiği birçok yol ve Tarih'in çeşitli kayıtları da kendi kendilerine karşı yalan tanıklık etmiyor; tüm anlatımlar ve kayıtlar aynı gerçekleri paylaşıyor. Dolayısıyla..."

"Siz Kutsal Kitabı çok iyi biliyorsunuz, ben de tarih konusunda, özellikle savaş sanatı ve Kilise'yi şekillendiren birçok olay konusunda aynı derecede bilgiliyim."

"Tartışılmaz tarihsel anlatımınız olan 'abartılmış kurtçuk yığınları' gibi şeyler, Medicci, sizin bilgili Kilise Tarihinizin de bir parçası mıydı?"

Hayalet, kendini toparlamadan önce, yüzündeki giderek çarpıklaşan neşe ifadelerine karşı mücadele etti. "Pek sayılmaz. Yine de, aksi takdirde umutsuzca kuru bir konu olan Kilise hakkında ilgi çekici bir söylem oluşturmak adına, bu tür ifadeler bir renk katıyor, değil mi?"

Lazarus gözlerini devirdi. "Sen sadece karanlığı ifade ettin. Siyah bir renk tonu mu?"

Medicci kıkırdadı ve sınırsız ifade özgürlüğünden kısmen vazgeçti. "Pekala o zaman, belki de dilimle biraz sınırları aştım; lütfen beni affedin. Özür dileyeceğim."

Kutsal Kitap'ı sizin kadar iyi bilmediğim için, daha fazla aktarma girişiminde bulunmayacağım. Yine de, bazı kısımlarına başlangıçta karşı çıksanız bile, Kilise hakkındaki görüşlerimi tamamen tarihsel bir bakış açısıyla dile getirmeme izin verilmelidir."

Lazarus omuz silkerek şartlı olarak kabul etti: "Yeter ki Kilise'ye duyduğunuz küçümsemenin rengi göz kamaştırıcı derecede parlak olmasın."

"Evet, sayısız açıdan gerçekten de öyleydiler..."

Lazarus gözlerini kısarak sözünü kesti.

Hayalet parmağını havaya kaldırdı, sırttı ve kibarca söylemek istediği açıklamayı tamamladı: "Ancak, sizin hatırıma, solucanlardan ve yırtıcı dindarlığa duyduğum mutlak tiksintiden bahseden her şeyi bildirimlerimden çıkaracağım ve size, belki de daha kabul edilebilir bir Kilise tarihi versiyonunu -hatırladığım kadarıyla- nazikçe aktaracağım."

"Belki daha hoş bir versiyonuyla — başka bir şey?" Lazarus konuyu değiştirmeyi ima etti. "Belki de sevgili Sophia'nız hakkında daha fazla şey?"

"Pekâlâ o zaman. Belki de Sophia'nın evlat edinen ailesinden onun elini ilk istediğim anı sizinle paylaşabilirim? Bu korkunç olayı, kendi 'Don Kitabı'yla birlikte paylaşayım mı?"

Lazarus'un kulakları dikleşti ve meraklı bir köpek gibi başını yana eğdi. "Daniel Kitabı'nı mı kastediyorsunuz?"

Medicci güldü. "Evet, aynen öyle. Sophia'nın teyzesi de aynı şekilde bağırdı. Benim için oldukça yakışsız bir andı; ama aynı zamanda oldukça komik ve olaylıydı."

Lazarus, yeniden gülümsemeye başlayıp sakinliğini koruyarak, "Bunu duymak isterim," diye itiraf etti.

"Öyleyse size anlatırım —belki de İtalya'ya giderken. Anlatımından hoşlanacağınızı tahmin ediyorum."

"Bundan eminim," diye yanıtladı Lazarus.

Ahşap gövdede bir çatırtı daha koptu, ardından güverte altından aniden suyun hızla dolmasının sesleri geldi —kayalara sıkıca yapışmış olan gemi sonunda denize teslim olmuştu.

Ahşap gıcırdadı ve çıtırdadı, güverte ise biraz daha eğildi. İkisi de uçsuz bucaksız güney okyanusunu ve yıldızları arıyordu. Sürekli bir rüzgar esiyor, içinde okyanus tuzlu suyunun keskin kokusunu taşıyordu. Kırılmayan dalgaların sesi altlarında gümbür gümbür yankılanıyor, köpüklerini geminin gövdesine çarpıyordu. Lazarus aralarındaki sessizliği bozdu. "Okyanusun belki de bulutlardan daha derin olduğunu söylemiştin ," dedi Lazarus. "Hatta yıldızlardan bile daha derin mi?"

"Gökyüzünün kendisi mi? Sanmıyorum," diye yanıtladı Medicci.

"Hiç yıldızlara doğru uçtunuz mu?"

Hayalet kıkırdadı. "Elbette hayır. Ve var olan her melek tarafından fark edilme korkusuyla bunu riske atmaya cesaret edemedim . Yukarıda saklanacak hiçbir yer yok," dedi Medicci başını yukarı doğru sallayarak.

"Benim yerim burada, cehennemi ve Sophia'mı aramak."

"Yüksekleri ve alçakları aradım —dağların tepelerinden okyanus dibine kadar." Hayalet, Lazarus'a dosdoğru baktı ve gülümsedi. "Ancak, senin rehberliğinde arayışımın artık sona erdiğine inanıyorum ." Sonra denize baktı ve irkildi. "Ve okyanus dibini aramaktan gerçekten nefret ettim . Korkunç ve dipsiz deniz canavarları, sonsuz karanlığın derin vadilerinde yüzüyor ."

"Deniz canavarları bile mi?" diye sordu Lazarus.

"Özellikle de öyle," diye onayladı Medicci. "En derin oyuklarda gizlenen büyük Canavarlar gördüm : Kocaman kafaları ve vücutları olmayan Beyaz Devler; ve onlardan çıkan birçok uzun ve gevşek bacak —o kadar uzun bacaklar ki, en büyük okyanus ticaret gemisinin tüm uzunluğunu kapsayabilirlerdi . Ve başsız, devasa Hayalet bedenler gördüm ; bunlar uzun, dalgalanan saçlarla doldurulmuş devasa yüzme şapkalarından başka bir şey değildi—avını öldüren parlayan saçlar. Ayrıca, ağız açık ve uzun kuyruklu, dişsiz devasa deniz yarasaları gördüm. Ve bir keresinde, devasa istiridyelerden oluşan geniş bir deniz yatağına rastladım ; en büyüğü aniden kapanan kabuğunda iki adamı tamamen yutabilirdi ." Medicci içini çekti ve yüzünü buruşturdu, ekledi, "Sonra o soluk ve iğrenç kafa-şeyler vardı—" Tiksintiyle ürperdi.

"— yüzen kafalar gibiydiler , düzensiz diş sıralarına sahiplerdi; ve aşırı büyük gözleri ve kocaman ağızları varlıklarının neredeyse tamamını kaplıyordu. Büyük gözlü, çok dişli kafalardı bunlar. İmkânınız varsa, zifiri karanlık, vahşi ve obur, parlayan ve yüzen kafalarla dolu bir denizaltı dünyası hayal edin."

Lazarus, Medicci'nin bu dıştan bakıldığında grotesk ve devasa okyanus yaratıklarına dair fantastik betimlemelerinden tamamen büyülenmiş bir şekilde, "Denizde canavar gibi kafalar var," diye sordu .

"Eh, diğer deniz canavarları kadar korkunç değillerdi."

Lazarus geminin yıpranmış güvertesinin derinliklerini taradı. "Acaba Cennetin Mücevheri'nden bile daha mı büyüklerdi?"

Medicci, parmakları arasında yaklaşık üç santimlik bir boşluk göstermeden önce utançtan bembeyaz kesilmiş olabilir ve itiraf etmiştir: "Şey, bunlar işte bu kadar büyük; ancak görünüşleri gerçekten korkunç, eksik gibi duran, orantısız ve her açıdan, tıpkı benim gibi hayalet gibiler. Bunu hayal edebiliyor musunuz? Korkunçtular. Onlara ilk rastladığımda, cehennemin kapılarına yaklaştığımı sandım, çünkü kesinlikle öyle değillerdi."

Tanrı'nın muhteşem tasarımının bir ürünü gibi görünüyordular. Oysa ben yanlış anladım— onlar Cehennemden değil. Yine de, onların yanında örümcekler bile daha yakışıklı görünebilir. Örümceklerin belirgin gövdeleri ve işlevsel bacakları vardır. Oysa, gövdesi veya bacağı olmayan yüzen kafalar mı?" Medicci onaylamaz bir şekilde başını salladıktan sonra bakışlarını kıyıya çevirdi. "Bu biraz mağara cırcır böceklerine benziyor; uzun, büyük bacakları, sıradan bir cırcır böceği için fazla küçük olan vücutlarını destekliyor gibi görünüyor. Vücut parçalarında doğru bir denge yok." Tekrar ürperdi. "Tuhaf bir şekilde can sıkıcı."

Eljo, eskiden fizyonomi konusunda disiplinli olan bir hayaletin, gözlemediği organik orantısızlıklar veya anatomik grotesklikler karşısında fobi duyması gibi garip görünen fikri düşündü. İçinden yükselmeye başlayan kahkahayı bastırmak için dudaklarını büzdü. Sonra arkasını döndü ve dudaklarını ısırıktan sonra, görünüşte ciddi ve endişeli bir şekilde Medicci'ye baktı. "Peki ya o küçük kafa şeylerinden biri sana fırlatılsa, Medicci?"

Hayalet arkasını dönüp başını salladı ve soğuk bir şekilde, "O zaman ölmeleri gerekecek," dedi. "Kafalarla ilgili şeyler mi?"

"Hayır," diye hırladı Hayalet; "Kim üzerime attıysa!"

Lazarus boğuldu ve kahkaha krizine girdi, iki büklüm oldu ve dengesini kaybetti. Çat! Şap! Korkuluktan bir parça okyanusa çöktü ve Medicci aniden arkasından gelen Eljo'yu yakalamasaydı, Lazarus baş aşağı denize düşebilirdi. Hayalet, zavallı Lazarus'u tekrar gemiye çekti.

Gemi güvertesi.

Lazarus ayağa kalktı. "Oysa sen bir ruhsun; bu şey senden hiç etkilenmeden geçip gider."

Medicci onu serbest bıraktı. "Yine de bu sadece bir kez olacak. Ve önerdiğiniz şeyde komik bir şey göremiyorum."

Lazarus kendini topladı. "Affedersiniz, Medicci. Ben sadece—"

"Evet, biliyorum; ve bunda komik bulan ilk kişi siz değilsiniz. Yine de şunu unutmayın ki, bana mağara çekirgesi atan son yaşayan adam, o kısa sezonda en uzun süre hasta olan kişi olmuştu."

Lazarus, yapmacık ve yarı kaçık bir sırıtışla onu rahatlattı: "Öyle bir şey yapmayacağım, Medicci. Ve beni yakaladığın için teşekkür ederim."

Medicci göz kırptı ve omuz silkti. "Gerçekten de ağzını deniz suyuyla yıkaman gerektiğini düşünüyordum ; ancak sen düştüğünde Sophia'yı yakaladım; şimdi de sen benimle onun arasında duruyorsun."

Lazarus gülümsedi ve başını salladı. "Yine de size minnettarım."

Medicci, ellerini ceketine kenetleyip topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak , "Yeterince iyi," diye yanıtladı.

Lazarus, kayıp korkuluk bölümüne ve altındaki çalkantılı denizlere baktı ve zihni daha eski, daha basit günlere kayd. Özellikle , kendisi, Miguel ve Thateus'un Kuyu Çukuru'nda manastırın kullanılmış şarap fiçilerini yıkadıkları oldukça komik bir anıyı hatırladı. Miguel suya atladı ve bir

Deniz Canavarı onu ele geçirmişti. Ve Miguel'in numara yaptığını bilmesine rağmen, küçük Kuyu Deliği mağarasının her oyuğuna ve yarığına yakından aşına olan Thateus, Miguel'i sözde Deniz Canavarı'ndan kurtarmak için acele etti ve Lazarus'u Miguel'i kesin ölümden kurtarmak için hiçbir şey yapmadığı için azarladı. Lazarus kıkırdadı. Saf ve yaramaz mezar arkadaşlarından dolayı sonsuza dek utanacaktı. Bakışlarını yıldızlı gökyüzüne kaldırdı.

"Bu nedir?" diye sordu Medicci, şüpheyle gözlerini kısarak.

"Seni ilgilendirmez," dedi Lazarus, elini savurarak. "Sadece çok uzun zaman önce yaşanmış bir anı hatırladım ." Başını salladı ve şöyle devam etti: "Bir zamanlar dünyanın gerçekte olduğundan çok daha küçük olduğunu düşünmüştüm. Küçük olduğunu düşündüğümde daha hoş geliyordu."

"Onun olduğundan daha az olduğunu nasıl tahmin ettiniz?"

"Bir zamanlar kuşların cennete kadar yükselebilecek kadar yükseğe uçabileceğine inanıyordum." Omuz silkerek , "Biliyorum ki uçamazlar, yine de inanmayı çok istiyordum," diye itiraf etti.

Medicci sırıttı. "Peki, kuşların cennete uçamayacağından nasıl emin olabiliyorsun, Lazarus?" Kollarını açtı ve kısaca yukarıya baktı. " Gökyüzünün her yerini inceleyebilecek kadar yükseğe ve uzağa uçtun mu ?"

Lazarus, Medicci'nin gözlerine bakarak cevap verdi: "Senin gibi ben de canavarlarının cehennemden gelmediğine aynı derecede eminim , Medicci. Peki sen..."

Okyanusun her yerini inceleyecek kadar derine ve uzağa kadar araştırdılar mı?

Medicci gülümseyerek, "Onlar benim canavarlarım değil , " diye karşılık verdi. "Yine de belki de olabiliriz,"

"Her iki düşünceden de büyük ölçüde eminim." Başını salladı ve Lazarus'u övdü; "İçinizde gerçekten de anlayışlı ve bilinçli bir simyacı gizli."

Lazarus, geminin güvertesinin ortasına doğru ilerlerken, "İmanınız ve şüpheleriniz arasındaki dengeye bakılırsa, sizin de iyi bir rahip olabileceğinize inanıyorum," diye belirtti . Medici de onu takip etti.

Dağınık enkazın üzerinden geçerek ambarın girişine yakın nispeten açık bir alana doğru ilerlediler. Lazarus durdu ve gözlerini kapattı. Medici, Lazarus'un etrafına bakındı. Derin bir nefes almasını ve başını zarifçe yukarı aşağı ve sağa sola eğmesini izledi. Lazarus, hem dışından hem de içinden, Eljo'nun keskin yönelim duygusundan belirginlik ve yön çıkardı ve aynı anda manastır haritalarının bozulmamış anılarını da bunun üzerine yerleştirdi . Arkasını döndü ve gözlerini açtı...

Güneydoğu okyanus ufku. Medici, Lazarus'un şimdi genişlemiş göz bebeklerini fark etti; ve göz bebeklerinin belirgin siyahlığı, Lazarus'un gözlerindeki tüm mavi tonu neredeyse yok etmişti. " Yeni rotamızı bu yönde bulacağız ," dedi Lazarus, okyanus ufkuna doğru işaret ederek. "Hadi gidelim mi?"

Medici onu inceledi ; gökyüzüne baktı, kutup yıldızını buldu ve takımyıldızların dizilişini takip ederek aşağıya doğru baktı, ta ki bakışları Lazarus'un işaret parmağıyla aynı hizaya gelene ve tam olarak hesapladığı uzak Korsika Adası yönüne inene kadar. Dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Ve sen beni sadece bir tavşan yakaladığım halde büyücülükle suçlamaya cüret ediyorsun ? Gözlerin kapalıyken nasıl bu kadar mükemmel yön buluyorsun?"

Lazarus gülümsedi ve kanatlarını açtı. " Büyücülük olmayan bir yeteneğe sahip olan tek kişi sen değilsin ."

Hayalet iç çekti. "Yeterince belirsiz; iyi bir karşılık."

Lazarus sordu: "Korsika'ya doğru rota belirleyelim mi?"

Medici elini göğe doğru uzatarak şöyle dedi: "Tanrı'nın lütfuyla yukarı ve ileriye doğru ; yolu aydınlat, Rahip Lazarus."

Lazarus gülümsedi, döndü ve kanatlarını açtı.

Hep birlikte enkazı terk edip gece gökyüzüne yükseldiler, enkazın etrafında sadece bir kez döndükten sonra bilinçli bir şekilde denize doğru yol aldılar. Cennetin Mücevheri uzakta kayboldu; Fransa toprakları gözden kayboldu; ve yeni bir ayın doğuşunun parlaklığı altında, dalgalı okyanus yüzeyi sonunda dumanlı bir cam tabakası gibi parıltıydı. Daha da yükseğe tırmandılar, ta ki Leon Körfezi'nin engin suları, Nuh'un bilebileceği gibi, tüm dünyayı bir kez daha yutuyormuş gibi görünene kadar. Yine de, suyun özelliksiz deniz manzarası ve sonsuz ufku karşısında bile, göçmen gibi Eljo ve soğukkanlılıkla hesap yapan Spectre, yeryüzü ile gökyüzü arasındaki hava rotalarından asla sapmadılar . Birlikte, hatta rakip olabilecek kadar vazgeçilmez bir araç seti olarak h

Bir gemi kaptanının en önemli navigasyon araçlarıydı. Okyanusun acı sularının üzerinde dümdüz ilerleyen , yüksekten uçan bir pusula ve sekstant gibiydiler .

Böylesine birbirini tamamlayan bir çift arkadaş, ne kadar doğal olmayan ve yetenekli görünmüş olsalar da , Lazarus ve Medici, Kaderin yakında onlardan, dünyaya yapılanları geri almak için ölçülemez bir çaba ve hesaplanamaz bir zamanlama talep edeceğini henüz keşfetmemişlerdi . Ancak, Tarihteki bu dönüm noktası henüz onlara -ya da İnsanlığa- yaşanmamıştı .

[1. Kitabın Sonu : Diriliş]

Bu edebi eser , tamamen şu amaçla yaratılmıştır :

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Mirası hepimizin içinde yaşamaya devam etsin —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~